

ת"פ 28254/04/14 - מדינת ישראל נגד ג' ע, מ, ע, ש, ע, מ, ע, כ, ע, פ ע

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 28254-04-14 מדינת ישראל נ' ע (עציר) ואח'

הציבוריתבפני כב' השופטת שירלי רנר

המאשימה מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

ע"י ב"כ עו"ד ראופה קאסם

נגד

הנאשמים

1. ג' ע (עציר)

באמצעות הסניגוריה הציבורית

ע"י ב"כ עו"ד אוסמה חלבי

2. מ ע (עציר)

באמצעות הסניגוריה הציבורית

ע"י ב"כ עו"ד ריאד סועאד

3. ש ע (עציר)

באמצעות הסניגוריה הציבורית

ע"י ב"כ עו"ד אבו לבדה

4. מ ע

באמצעות הסניגוריה הציבורית

ע"י ב"כ עו"ד מנחם בלום

5. כ ע

באמצעות הסניגוריה הציבורית

ע"י ב"כ עו"ד מונעם תאבת

6. פ ע

באמצעות הסניגוריה הציבורית

ע"י ב"כ עו"ד מנחם בלום

החלטה - נאשם 5

בקשה לקבוע כי עדויות שגבתה חוקרת ילדים (ע"ת/8) מעדי תביעה 9-10 אינן כשירות להגשה לפי סעיף 9(א) לחוק לתיקון דיני הראיות (הגנת ילדים), תשט"ו-1955 (להלן - "החוק").

1. עדי תביעה 9-10 הם קטינים וילדיה של הנאשמת 6. הנאשמת 6 הורשעה על פי הודאתה בסיוע לתקיפה שבוצעה על ידי אחיה, הנאשמים 1-4, על רקע סכסוך משפחתי בינה לבין בעלה.

הנאשם 5 הוא אחיינה של הנאשמת 6 שלטענת המאשימה נטל חלק באירוע.

2. הוראת סעיף 9(א) קובעת כי "עדות בעבירה המנויה בתוספת, שתועדה בידי חוקר ילדים בהתאם להוראות חוק זה, וכן זכרון דברים או דין וחשבון לענין חקירה שתועדה כאמור, שנרשמו בידי חוקר ילדים בשעת החקירה או אחריה - כשרים להתקבל כראיה בבית משפט".

סעיף (ו) לתוספת קובע: "עבירה לפי סעיפים 382... והחשוד בביצוע העבירה הוא הורה או אח של הילד והנפגע בעבירה הוא אחד מהם או הילד". הנאשמת 6, אמם של הקטינים, הורשעה בסיוע לביצוע עבירה על פי סעיף 382.

סעיף 1א לחוק קובע כי:

"(א) בסעיף זה "עבירה נלווית" - עבירה נוספת לעבירה המנויה בתוספת, שנעברה במהלך ביצוע העבירה המנויה בתוספת או בקשר אליה, בין אם על ידי האדם החשוד בביצוע העבירה המנויה בתוספת ובין אם על ידי אדם אחר, ובלבד שהילד נחקר לפי חוק זה על העבירה המנויה בתוספת.

(ב) לענין חוק זה, דין עבירה נלווית כדין עבירה המנויה בתוספת".

3. לטענת ב"כ הנאשם מאחר ועניינה של האם הנאשמת 6 הסתיים, לא ניתן לעשות שימוש בהודעות שנגבו מאת הילדים, על פי סעיף 9(א) לחוק. לטענתו התנאים הקבועים בתוספת כי "החשוד בביצוע העבירה הוא הורה או אח של הילד והנפגע בעבירה הוא אחד מהם או הילד" אינם מתקיימים כאן. גם הרציונל של החוק "לחסוך מהילד" את הצורך במתן עדות בפני או כנגד "בן משפחה" שביצע בגופו או בנוכחותו עבירה המנויה בתוספת אינו חל כאן לאור הסדר הטעון עם האם. על כן לטענת ב"כ הנאשם ככל שמבקשת המאשימה להעיד את הילדים, פתוחה בפניה הדרך לעשות כן כבעניינו של כל עד אחר, אך אין תחולה בנסיבות להוראת סעיף 9(א) לחוק.

לטענת ב"כ המאשימה אמנם העבירה המיוחסת לנאשם 5 אינה מנויה בתוספת, אולם היא כן עבירה נלווית לעבירות המנויות בתוספת. ענייננו במסכת עובדתית אחת שהולידה מספר עבירות אלימות נוכח הקשר המשפחתי בין הקורבנות לבין הנאשמים. לטענת ב"כ המאשימה קיים קושי מעשי בהפרדת העדויות כך שעל העבירות המנויות בתוספת יעידו הקטינים בפני חוקרת ילדים, ועל העבירות שאינן מנויות בתוספת יעידו בפני חוקר משטרה.

4. דין הבקשה להידחות.

כעולה מהוראת סעיף 2(א) לחוק המילה "תוספת" הנזכרת באותה הוראה אינה מפנה רק להוראות החוק המנויות בתוספת אלא לכלל התנאים הנזכרים בהם לרבות, לענין סעיף (ו), לכך ש"החשוד בביצוע העבירה הוא הורה או אח של הילד והנפגע בעבירה הוא אחד מהם או הילד". כך אין הוראת סעיף 2(א) חלה לענין עבירה לפי סעיף 382 כאשר בוצעה שלא על ידי הורה או אח של הילד.

לרקע האמור יש גם לפרש את הוראת סעיף 1א(א) לחוק הקובעת כי "עבירה נלווית" היא "עבירה נוספת לעבירה

המנויה בתוספת. "בתוספת" - לרבות התנאים הנוספים הקבועים בה, ולא רק מספרי הסעיפים המנויים בה. הוראת סעיף 1א(א) מרחיבה את תחולת החוק מעבר לאמור בתוספת כאשר מדובר בעבירה שנעברה במהלך ביצוע העבירה המנויה בתוספת או בקשר אליה על ידי מי שחלה עליו התוספת, כגון - איומים שקדמו לעבירת רצח (ר' תפ"ח 53758-07-13 **מדינת ישראל נ. אמטיראת**) או שיבשו מהלכי משפט (ר' הצעת חוק לתיקון דיני הראיות (הגנת ילדים) (תיקון מס' 8)(הרחבת תחולה והכשרת ראיות), התשס"א-2000, בעמ' 177). היא גם מרחיבה את תחולת החוק מעבר לאמור בתוספת אם העבירה הנלווית נעברה על ידי אדם אחר. קרי, על ידי מי שאיננו המבצע על פי התוספת בהתאם לתנאים הקבועים בה לעניין הקרבה המשפחתית.

5. הרציונל בקביעת התנאים האמורים בתוספת הוא מניעת הנזק הפסיכולוגי לילד כשיאלץ להעיד כנגד אחד מהקרובים המנויים בתוספת ובאותו עניין. הפוטנציאל לנזק זה קיים גם במידה שייאלץ הילד להעיד ולספר את סיפורו במשפטו של מי שהיה למשל שותף לתקיפתו על ידי ההורה, או איים עליו מטעמו עובר לביצוע העבירה המנויה בתוספת. הסיפור הוא סיפור אחד הן על ההורה והן על מי שהיה שותף עימו. לא נראה כי ניתן יהיה לפצל במהלך העדות בין החלקים הנוגעים למי שחלה עליו התוספת ומי שלא.

הוראת סעיף 1א גם קובעת זיקה הדוקה בין העבירה שבתוספת לעבירה הנלווית - "**במהלך ביצוע העבירה המנויה בתוספת או בקשר אליה**" באופן המבטיח שמדובר בעדות על מכלול אחד שפיצולו הוא מלאכותי.

זאת ועוד. אלמלא היתה הוראת סעיף 1א חלה גם על עבירה נוספת שביצע מי שהתוספת אינה חלה עליו, ובלבד שנלוותה לעבירה על פי התוספת, לא ברור לשם מה הוסיף המחוקק בהוראת סעיף 1א(א) את אותו "אדם אחר".

6. בענייננו, נחקרו הילדים כמצוות הסיפא להוראת סעיף 1א על העבירה המנויה בתוספת. יש לראות בנאשם 5 אשר על פי כתב האישום השתתף במעשה התקיפה לגביו הורשעה האם, כ"אדם אחר" שביצע עבירה נוספת ל"עבירה המנויה בתוספת" - כאמור, כולל התנאים שנקבעו בה לגבי הקרבה המשפחתית, "או בקשר אליה". מאחר ודינה של עבירה נלווית כדין עבירה המנויה בתוספת (ר' סעיף 1א(ב) לחוק) חלה על עדויותיהם של הילדים, עדי תביעה 9-10, הוראת סעיף 9(א) לחוק.

הבקשה נדחת.

ניתנה היום, י"א אייר תשע"ה, 30 אפריל 2015, בהעדר הצדדים.